

**ЗДРАВКО СРЕБРОВ
КАК НАПИСАХ „МАЛКА
ПОВЕСТ ЗА ПТИЧЕТО,
СЕМКАТА И МЛАДАТА
КРУША“**

chitanka.info

Как се ражда на белия свят една книга? Лесно ли е да се разкаже?... Може би това идва от тополата насреща, едва-едва поръсена с пролетна зеленина. Върху ѝ кацат гълъби, полюшват се заедно с клонките от априлския вятър и ето: нещо ти хрумва. Свързва те с някакъв далечен образ, когато си бил момче:

... Ти се опитваш да замериш с опънат ластик черното птиче с жълта човчица, което се полюшва на старата круша заедно с клончето. Зажумяваш с едно око, прицелваш се. Сърцето ти тупти, дъхът ти е запрял и... внезапно отпуцаш ластика, спираш...

Черното птиче с жълтата човчица се върти, опашницата му се пери на вятъра. То прави нещо. Една семка отхвърква... Когато дигаш отново ластика — птичето е отлетяло с късче от зрялата круша в човката си.

Птичето. Априлският вятър. Крушата. Отхвърлената семка. Стига ли ти това, за да се роди „Малка повест... в четири горски приказки“?

А може би нещо друго се е събудило в сърцето ти? Гората! Чудната гора, пълна с всичко: с мирис, с птичи цвъртеж, с всякакви тайни. И в края ѝ — младо крушово дръвче. Откъде е дошло то при ясените, при леските, до стария дъб, покрай дивата, вечна гора?...

А може би това идва от друг образ — от глухарчето, което ти духваш с издути момчешки бузи. Пръсват се бели, летящи звездици, вятърът ги отнася от горската полянка в лъките край Росица, край Янтра, край Видима.

Сега мога да ти кажа, млади читателю, как съм написал „Малка повест...“. И приказката, и книгата се раждат като глухарчето, като младата круша — от семка! „Доброят стар вятър“ е разпъпрал косите ми, колкото са останали на главата ми. До ухото ми е стигнал шепотът на „стоте млади ветрове със стоте медени, сребърни свирки“. Те са посели в сърцето ми един образ, една песен, една мисъл, едно хрумване. Като семката на младата круша, на глухарчето. Вкоренила се е в гънките на съзнанието. Извисило се е младо дръвче. Дръвчето се е раззеленило. Дало е цвят, листа. Напълнил се е един свят — светът на писателя — с какви ли не образи, мисли, вълнения. Колко му е нужно още, за да вземе перото, да напише книгата?

Но ако всичко е било другояче?...

... Може би съм седял на мекото канапе един предпролетен ден в редакцията на „Славейче“. И изведнъж разговорът за дъжда, който не вали достатъчно, за житото, за хляба — бял ли е, чер ли е — се пресича от сърдечно усмихнатия главен редактор или от заместника му, или от двамата заедно — от всички!

— Напиши ни нещо за „Славейче“.

Аз се сепвам. Дори малко съжалявам, че съм тук. Ето ти сега беля — напиши! А пише ли се в такъв ден, по-хубав от приказка!

— Какво да ви напиша?

— Всичко, каквото пожелаеш: разказ, повест, роман. Само да бъде късо: шейсет реда на пишещата машина...

— Шейсет реда? О-хо-хо! Да не съм... — Не смея да кажа какъв. Опасно е да се сравняваш с велики хора.

— Напиши ни нещо, ти знаеш какво — за българската гора, за планината, за новия живот.

Дребна пот избива по челото ми. Откажи, ако можеш! Поръчка е това, по-лоша от дрянова пръчка...

И така — заслугата да напиша „Малка повест за птичето, семката и младата круша“ е на списание „Славейче“. Написах я след полунощ, когато всички спяхте. Когато на небето догаряха едри априлски звезди. Но излезе по-дълга от шейсет реда — стана книга!

— А историята с момчето и ластика, с глухарчето? — питаш ти. — И тя ли е истина? Или е априлска лъжа?...

Ти сам ще разбереш, млади читателю, като помислиш. Особено ако живееш в планина, покрай гора... До Парка на свободата. В овощна градина. Или поне на улица от новия град, от новото село — с тополи, по които кацат гълъби. В клоните на които пъпре добрият стар вятър — бащата на стоте млади ветрове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.